

اداره خاهاى :

فصله بعشبهه بازارى صافيلر خانه ۱۶

آبولا

ساحب امتياز و مدير مسلول :

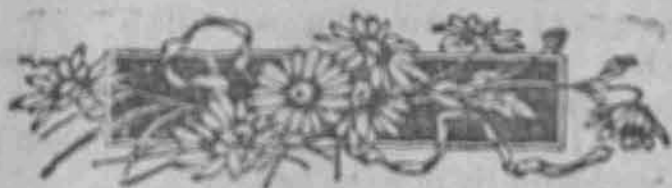
آرستووولوس د. خريستيديسى

'Ολα

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΑΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΥΠΕΡΤΕΡΑ ΑΓΑΠΗ

Α σά, συστήσω έχω σήμερα μίαν άλλην υπερτέραν αγάπην· την αγάπην αυτήν πολύ ποθῶ νά την έχετε ριζωμένην βαθειά εις την ψυχήν σας και νά την εκδηλώνετε πάντοτε ζωηρώς.

'Αγαπητοί μου φίλοι, αγαπήσατε την φύσιν !

'Η φύσις, ή μεγάλη αυτή και κοινή μας μητέρα, ή φύσις, έντός της οποίας ζῶμεν και ή οποία ύπηρξε τό λίκνον μας, καθώς είναι και ή τροφός μας, αξίζει της θερμής αγάπης μας.

'Η αγάπη μας μη νομίζετε, ότι πρέπει νά προέρχεται από μόνον ευγνωμοσύνην πρός αυτήν, αλλά και από την συναίσθησιν, ότι άφελούμεθα από την εκδήλωσιν του αισθήματος αυτού.

'Οποιος αγαπά την φύσιν, μη νομίζετε, ότι είναι ταπεινός άνθρωπος· τό έναντίον, μάλιστα, αποδεικνύει, ότι είναι μέγας, εύγενής, ύψηλόφρων. Έκείνος, που αγαπά την φύσιν, δέν είναι δυνατόν νά είναι κακός.

'Αγαπήσατε την φύσιν !

Λατρεύσατε την κοινήν μας μητέρα εις όλους αυτής τās εκδηλώσεις. Κυττάξετε πόσον εύμορφα μεγαλώνει τό άφραϊον αυτό δενδράκι, πώς άπλώνει τά κλαδιά του, πώς βυθίζει τās ρίζας του. Παρατηρήσατε με ποίαν χάριν κυλίεται πότε εις τούς βράχους, πότε εις τό μαλακόν

χώμα τό ποταμάκι, τό όποϊον εις τόν δρόμον του ποτίζει τά φυτά και ξεδιψά τās διψασμένα χορτάρια. Στρέψατε τό βλέμμα σας εις την άφάνταστον διαφάνειαν του γαλανού ουρανού μας και ιδέτε με ποίαν μεγαλοπρέπειαν περικαλύπτει την γην. Φέρετε τό βήμά σας έξω, εις τό υπαίθρον, εις την έξοχήν, εις τά αναπεπταμένα χωράφια και τούς κήπους, και αφήσατε τās αισθήσεις σας νά παρακολουθήσουν την μεγαλοπρεπή έξάλειψιν τών εικόνων της φύσεως. Παρακολουθήσατε την ανατολήν του ήλιου, την δύσιν του, την ανατολήν της άργυράς σελήνης και τόν στολισμόν του ουρανού με τās ηλαυγή άστρα.

'Αγαπήσατε την φύσιν !

Μή σταματήσατε όμως έως εδώ. Φύσις δέν είναι μόνον τά δένδρα και τά άψυχα. Κάθε τι, που ζή και κινείται, ανήκει εις αυτήν. 'Αγαπήσατε, λοιπόν, και εκείνα.

'Αγαπήσατε τά ζφα, που με χάριν και με εύκινησίαν ζουν μέσα εις αυτό τό περιβάλλον. Τά ζφα, άν και ταπεινότερα δημιουργήματα από τόν άνθρωπον, μ' όλα ταύτα αποτελούν μίαν δυναμσίαν άρμονίαν με την φύσιν· την στολίζουν, την διακοσμούν και, ένφ απολαμβάνουν όλα της χαράς της, προσφέρουν εις αυτήν ένα από τά άφραιότερα κοσμήματα, μίαν λαμπρότητα μοναδικήν.

Τό βέλασμα του άρνιοθ, ό βόμβος τών μελισσών, ό κοασμός του βατράχου και τών άδικών πουλιών αι συμφωνίαι, όλα αυτά τά άνόμοια πράγματα, πώς νά μη είναι εις άφραιός διάκοσμος της φύσεως ;

'Αγαπήσατε την φύσιν !

'Η αγάπη της είναι υγεία του σώματος, είναι υγεία της ψυχής, είναι εύρωσσία του πνεύματος.

'Η φύσις, ή οποία είναι μητέρα όλων μας, δέν είμπορεί νά μη μάς αγαπά. Καθώς κάθε μητέρα λατρεύει τό παιδί της και του προσφέρει κάθε καλόν, δια νά τραφή και νά μεγαλώσθ, τοιουτοτρόπως και ή φύσις προσφέρει εις τόν άνθρωπον ό,τι είμπορεί νά του χρησιμεύσθ.

'Η φύσις, ό άνοικτός άήρ, ό μωραμένος με την εσθίαν του άγνού υπαίθρου, μάς

προσφέρει τό όξυγόνον. Και ζεύρετε τί πολύτιμον στοιχείον δια την ζωήν είναι τό όξυγόνον ; Αυτό, όταν τό αναπνεύσωμεν, μάς καθαρίζει τό αίμα, μάς ανακαινίζει τά όργανα του σώματος και γίνεται σάρξ, όστά και μύς. Τό όξυγόνον δίδει τό κόκκινον χρώμα εις τό αίμα, την δρασερότητα και την ζωηρότητα εις τās παρειάς. Τό όξυγόνον μάς δίδει την υγείαν και την άφραιότητα, και τό όξυγόνον μάς τό δίδει ή αναπεπταμένη, ή έλευθέρα φύσις.

'Η φύσις ακόμη μάς δίδει και την υγείαν της ψυχής. Κάμετε μίαν έκδρομήν όποιανδήποτε, μετατοπισθήτε, εύρεθήτε μίαν ήμέραν μακράν από την πόλιν με τās δουλικάς συνηθείας της και τόν τυπικόν και άνθυγιεινόν βίον της. Εύρεθήτε εις την έξοχήν και αφήσατε την ψυχήν σας νά λουσθ μέσα εις την άρμονίαν της φύσεως. Όταν δά επιστρέψετε, έκτός του ότι δά είσθε υγιέστεροι σωματικώς, και ή ψυχή σας δά έχθ άποκτήσει μίαν ιδιαιτέραν τόνωσιν και δά γυρίσετε σπίτι σας με καλλίτερα φρονήματα, με ένθουσιασμόν, με έλπίδα, με αγάπην πρός την ζωήν. 'Ολα αυτά τά παμέχει ή φύσις.

'Η φύσις, έν τούτοις, μάς δίδει και την σοφίαν εις τό πνεύμα. Είπέτε μου ποίον βιβλίον είναι τόσον σοφόν, τόσον μεταδοτικόν και τόσον μέγα, όσον τό βιβλίον της φύσεως ;

'Ένφ ή ανάγνωσις κάθε βιβλίου κουράζει τόν άνθρωπον και τόν διδάσκει, ούχι σπανίως, με γνώσεις άνωφελείς ή με παρατηρήσεις ψευδείς, μόνον ή μελέτη της φύσεως δέν κουράζει, μόνον αυτή διδάσκει την αλήθειαν και μόνον αυτή μάς πληροφορεί χρήσιμα πράγματα. Εδύτης εκείνος, που δά κατορθώσθ νά διδαχθ άπ' εύθείας εις την φύσιν.

'Αγαπητοί μου φίλοι, αγαπήσατε την φύσιν, την καλήν αυτήν μητέρα, που μάς δίδει την υγείαν του σώματος, την υγείαν της ψυχής και την εύρωσσίαν του πνεύματος.

Ήσ' Όλια

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.
ΕΝ ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μετ' ιδιαιτέρου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
εκδιδομένου εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
, τὸ ἔξωτερικόν , , , Φρ. 20

Δι' ἔγγραφαί προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ = ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΚΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

Τὸ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Τὸ Ρόδον τοῦ Χειμῶνος

ιατί, παππούκα, ἐγὼ νὰ πηγαίνω στὸ σχολεῖο μὲ παλῆὰ ρούχα, νὰ εἶμαι πτωχός, ἐνῶ, κύτταξε, ὁ ἀντικρυνός μας ὁ κύρ Στρατῆς εἶναι πλούσιος; Θὰ εἰμπορέσω καὶ ἐγὼ νὰ γίνω μιὰ μέρα σὰν κ' αὐτόν; Θὰ γίνω καὶ ἐγὼ πλούσιος; Τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ γίνω;

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔλεγεν ὁ μικρὸς Πέτρος εἰς τὸν παπποῦ του μὲ παράπονον. Ὁ Πέτρος ἦτο παιδάκι ἑπτὰ μόλις ἔτων καὶ ἐπήγαινε στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ των.

Ὁ παπποῦς, ὅταν ἤκουσε τὸ παράπονον αὐτὸ τοῦ ἐγγονοῦ του, ἠθέλησε νὰ τοῦ εἰπῆ μερικὰς συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας, νὰ τὸν συμβουλεύσῃ, ὅτι ἡ ἐργασία, ἡ προσπάθεια, ἡ ἐπιμονὴ φέρει τὸ χρῆμα καὶ τὰ πλούτη. Μὰ ὁ Πέτρος ἦτο πολὺ μικρὸς καὶ, ἴσως-ἴσως, δὲν θὰ κατελάμβανε πολὺ καλὰ τὰ λόγια τοῦ παπποῦ του· δι' αὐτὸ καὶ ὁ γέρος ἐκεῖνος, ἀντὶ νὰ τοῦ εἰπῆ ξηρὰς συμβουλὰς, τοῦ διηγήθη ἓνα παραμυθάκι, μίαν συμβολικὴν εἰκόνα:

— Παιδί μου, τοῦ εἶπεν, ὑπάρχει ἐδῶ κοντὰ ἓνα δάσος, ποῦ ἀκλόνηται εἰς τὴν ῥαχίν τοῦ βουνοῦ. Τὸ δάσος αὐτὸ εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ τὸ περάσῃ κανεὶς. Δὲν ἔχει ἀνοικτὸν δρόμον· ἔχει βάρους, ποῦ σκίζουν τὰ πόδια, ἔχει βράχους, ποῦ ἐμποδίζουν τὸ πέρασμα. Τὸ δάσος αὐτὸ εἶναι περὶ ἀδιάβατον ἀκόμη τὸν χειμῶνα, ὅταν εἶναι σκεπασμένον μὲ χιόνια καὶ ὅταν ὁ πάγος ἔχει στρωθῆ κατὰ γῆς. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, δὲν πρέπει κανεὶς νὰ φόβηθῆ, οὔτε νὰ δηλείασῃ. Πρέπει μὲ θάρρος, μὲ ὑπομονὴν καὶ μὲ θέλησιν νὰ περάσῃ τὸ δάσος ἐκεῖνο, καὶ μάλιστα τὸν χειμῶνα. Καὶ ξεύρεις γιατί; εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ τὸν χειμῶνα, ὅταν ὅλα τὰ ἄλλα λουλούδια

εἶναι μαραμμένα, ὅταν ὅλη ἡ γῆ εἶναι ξηρὰ καὶ δὲν ἔχει οὔτε χορτάρι, τότε φυτρώνει ἓνα μοναδικὸ λουλουδάκι, τὸ ρόδον τοῦ χειμῶνος. Ὅποιος εὔρει τὸ ρόδον τοῦ χειμῶνος καὶ τὸ κόψῃ, θὰ γίνῃ πολὺ πλούσιος, μεγάλος καὶ ἔνδοξος.

Αὐτὰ εἶπεν ὁ παπποῦς εἰς τὸν ἐγγονόν του καὶ ὁ μικρὸς Πέτρος, ἀφοῦ τὰ ἤκουσεν, ἤρχισε νὰ σκέπτεται· δὲν ὀμίλησε καὶ ἐσχιδίαζε πῶς θὰ εἰμποροῦσε νὰ περάσῃ αὐτὸ τὸ δάσος καὶ νὰ κόψῃ τὸ θαυματουργὸ ἐκεῖνο λουλουδί.

Ἦτο τότε χειμῶνας. Ἐξω τὰ χιόνια ἦσαν στρωμένα, οἱ πάγοι δὲν ἔλυοναν, τὸ δάσος ἦτο κάτασπρον, τὸ βουνὸ τὸ ἴδιο.

Ὁ μικρὸς Πέτρος εὔρε τὴν ἐποχὴν πολὺ κατάλληλον. Βλέπεις, ὁ παπποῦς του δὲν τοῦ εἶπεν, ὅτι τὸν χειμῶνα, ὅταν τὰ ἄλλα λουλούδια εἶναι μαραμμένα, ὅταν δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γῆν οὔτε χορτάρι, ὅτι τότε φυτρώνει καὶ ἀνθεῖ τὸ μαγικὸ λουλουδί;

Ὁ Πέτρος δὲν κατώρθωσε νὰ κοιμηθῆ ἐκεῖνο τὸ βράδν· ἐσυλλογιζέτο τὸ θαυματουργὸ ρόδον. Ἐπρεπε νὰ πάγῃ νὰ τὸ κόψῃ, ἔπρεπε νὰ γίνῃ πλούσιος, μέγας, ἔνδοξος.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐσηκώθηκε πολὺ πρωτὶ. Καί, ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ, κατὰ τὴν συνήθειάν του, εἰς τὸ σχολεῖον, αὐτὸς διηυθύνθη εἰς τὸ δάσος, τὸ δάσος τὸ παγωμένον.

Τί κρύο, τί κακὸ, τί δυσκολία! ἦτο καθὼς τὸ εἶπεν ὁ παπποῦς του. Οἱ βράχοι τοῦ ἐφρατταν τὸν δρόμον, τὰ ἀγκάθια τοῦ ἐξέσχίζαν τὰ πόδια, τὰ χιόνια ἐπάγωναν ὅλο τὸ σῶμά του καὶ δὲν εἰμποροῦσε νὰ περπατήσῃ.

Ναί, ἀλλά, ἂν καὶ εὔρισκε τόσα καὶ τόσα ἐμπόδια γύρω του, μ' ὅλα ταῦτα μέσα εἰς τὴν καρδιά του ἦτο τὸ πῦρ τῆς ἐπιμονῆς καὶ τῆς ἐργασίας, ἦτο ὁ πόθος καὶ ἡ θέλησις, ἡ ὁποία τοῦ ἔλεγε:

— Πέτρε, πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃς, μὴ τρομάξῃς, μὴ ἀποκάμῃς· πῶς θὰ γίνῃς πλούσιος καὶ ἔνδοξος;

Καὶ ὁ μικρὸς Πέτρος ἐξακολουθοῦσε τὸν δρόμον του, χωρὶς νὰ συλλογιζέται οὔτε τοὺς κόπους, οὔτε τὰ αἵματα, ποῦ ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ πόδια του.

Εἶχε προχωρήσει πάρα πολὺ. Τὸ χωριὸν περὶ δὲν ἐφαίνετο πίσω του· γύρω του ὅλο χιόνια, ὅλο βράχοι, ὅλο γυμνά κλαδιά. Ἐβλεπεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἠθέλε νὰ εὔρῃ τὸ μαγικὸ ρόδον. Τίποτε, δὲν τὸ εὔρισκε. Θὰ ἦτο, λοιπόν, περὶ μακρὰν τὸ λουλουδί ἐκεῖνο, ποῦ θὰ τὸν ἔκαμνε πλούσιον.

Ἐπροχώρησε, λοιπόν, ἀκόμη περισσότερον.

Μὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐσταμάτησε. Τὰ πόδια του εἶχαν παραλύσει, ἔπεσε καὶ ἓνας γλυκὺς ὕπνος τὸν ἐπίασε μέσα στὰ χιόνια.

Ὁ Πέτρος ἐκοιμήθη καὶ ἤρχισε νὰ ὀνειρεύεται.

Τί ἦτο δυνατόν νὰ ὀνειρευθῆ ἄλλο; Ὀνειρεύετο, ὅτι εἶχε φθάσει εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, ὅτι ἐκεῖ ἐπάνω, μέσα εἰς τὰ ἄσπρα χιόνια, εἶδε νὰ ἀκτινοβολῆ μὲ τὴν κόκκινην στολὴν του ἓνα ὀραῖον τριαντάφυλλον. Τὸ πλησιάζει, τὸ κόπτεται καὶ εὐθὺς

ὦ! τοῦ θαύματος, ὁ πτωχὸς Πέτρος ἔγινε μέγας, ἔγινε πλούσιος, εἶχε παλάτια, δούλους, κτήματα...

Ἦτο εὐτυχής. Εἶχεν ὅ,τι ἐποθοῦσε.

Ὅταν ἐξύπνησεν, εὔρεθη μέσα εἰς ἓνα κομψὸ καὶ πλούσιον σπίτι. Ἦτο ἐξαπλωμένος εἰς ἓνα ὀλοκάθορον κρεβάτι, εἰς τὸ δωμάτιον ἡ θεομάτρα ἔκαιεν ἄφθονα καὶ ἔρριχνε μίαν πολὺ εὐμορφὴν ζέστη.

Εἰς τὸ πλευρόν του ἦτο μίαν κυρία καὶ ἓνας κύριος, οἱ ὁποῖοι ἐχαμογέλασαν εἰς τὸ μικρὸ παιδί. Ὁ Πέτρος ἔτριψε τὰ μάτια του καὶ ἐκύτταξε καλλίτερα. Μήπως ἀκόμη ὄνειρεύετο;

Τότε ὁ κύριος, ὁ ἀγνωστος δι' αὐτόν κύριος, τοῦ εἶπε:

— Μικρέ μου, ἐκοιμήθηκες καλὰ, ἐξεσάθηκες, ἔλα τώρα νὰ φάγῃς καὶ κάτι.

Καὶ τοῦ ἔδωσεν ἡ κυρία ὀραῖα ζεστὰ φαγιά, πολὺ πλούσια καὶ πολὺ νόστιμα.

Ὁ Πέτρος ἔτρωγε μὲ ὄρεξιν καὶ ἠπόρησε πῶς εὔρεθη εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο.

Τότε ὁ κύριος τὸν ἠρώτησε:

— Τί ἠθέλες εἰς τὸ δάσος τέτοια μέρα; Τί ἐπῆγες νὰ κάμῃς ἐκεῖ; Ἐπῆγες νὰ παίξῃς;

Ὁ μικρὸς Πέτρος ἀπήνησεν:

— Ὁχι, κύριε, δὲν ἐπῆγα νὰ παίξω· ἐπῆγα νὰ κόψω τὸ ρόδον τοῦ χειμῶνος, τὸ ὁποῖον θὰ μὲ ἔκαμνε πλούσιον καὶ ἔνδοξον.

— Τὸ ρόδον τοῦ χειμῶνος;

— Μάλιστα, κύριε, αὐτὸ, ποῦ μοῦ διηγήθη ὁ παπποῦς.

Καὶ ὁ μικρὸς Πέτρος ἤρχισε νὰ λέγῃ τί τοῦ εἶχεν εἰπεῖ χθὲς τὸ βράδν ὁ παπποῦς του.

Ὁ πλούσιος κύριος, ὅταν ἤκουσε τὴν διήγησιν αὐτὴν, συνεκινήθη, ἐθαύμασε τὴν ἐπιμονὴν, τὴν θέλησιν καὶ τὴν ὄρεξιν τοῦ μικροῦ Πέτρου καὶ ἐνόησεν, ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ θὰ γίνῃ μέγας ἀνθρώπος, ἂν σπουδάσῃ καὶ ἂν ἀναπνεύθῃ καθὼς πρέπει.

Ἐλαβε, λοιπόν, μίαν ἀπόφασιν: παρουσιάσθη εἰς τὸν παπποῦ τοῦ Πέτρου—ὁ Πέτρος ἦτο ὄρφανός—καὶ τοῦ εἶπεν, ὅτι ἀναλαμβάνει νὰ σπουδάσῃ μὲ τὰ ἔξοδά του τὸν ἐγγονόν του καὶ νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ.

Ὁ παπποῦς καὶ ὁ ἐγγονός ἤκουσαν μὲ θαυμασμόν καὶ μὲ ἀγνωμοσύνην τὴν προσφορὰν τοῦ κυρίου αὐτοῦ καὶ τὸν ἠχαρίστησαν θεομά.

Βλέπετε, λοιπόν, ὅτι τὸ παραμῦθι τοῦ παπποῦ ἐβγήκεν ἀληθινόν· τὸ ρόδον τοῦ χειμῶνος, δηλαδὴ ἡ ἐπιμέλεια, ἡ θέλησις, ἡ ἐργασία καὶ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἀνθρώπου, νικᾷ πάντοτε, καὶ δίδει εἰς αὐτόν τὴν δόξαν καὶ τὰ πλούτη, ποῦ ἐπιθυμεῖ.

(Διασκευή)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΜΙΝΟΣ

* Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

συνέχεια ἀπὸ σελ

Μία σχοινένια σκάλα, ἦσαν ἀπὸ τὰ πλευρὰ τοῦ δια νὰ ἀναβαίνουν καὶ μὲν ὁ Μάκο, ὁ ὁποῖος ἦτο, εἰξενε κάπως νὰ νος ἀπὸ τὸν Σερβῆ, τὸ γεῦμα.

Ὅλοι ἔφαγαν μὲν στα ὁ Ζεγκίν, ὁ Κουτάρ ἦλθαν εἰς

Μόνον ὁ Ἰάκο τοῦ αἰκοτροφεῖ παράμερα. Μίος ρός του καὶ πολλὴν ἔχου εἶχε γίνεαι ἀπὸντα οἱ σόντα

Τὴν
τόσου
τόση
καὶ
Σι

ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

οκείς χιόνες και ὑπὸ τὴν
τοῦ ἡλίου δὲν λυώνουν ;
παρὰ τὴν φωτιστικὴν του
τὴν ἀναγκαίαν ἔντασιν
τοὺς πόλους π. χ. τὸ
κεται τόσον ὑψηλά, ὥστε
και ὅταν ἀκόμη ὁ
ἐκεῖνα, πάλιν ὑπάρχει

πλειότερον, διὰ
κίνητοι, παρὰ

και ὄρθιος, οἱ
μένοι και ἀπο-
οἱ μὲς οὐ-
αν ἐξοδεύ-
ως τοῦτο
ν τοὺς τὸ
θρακικὸν
ι, διὰ

τοῖον

Κόσμος πολὺ
ἡμέραν στήν ὀ
στόματος εἰς
κατέφθανε ἐν
Σ' ἐκεῖνο
εἶχαν κάμμ
ραν μάλιστα
διότι αἱ ζῶσ
ζοντο εἰς τὰ
δνους καὶ ἐ
κατοικίδια τὰ
Ὁ διδάσκ
μιὰ φορά ν
λογίας καὶ
στα εἶδη,
λός, διότι
ἀνθρώπ
εἰκόν, ὁ
δαίου
Φαν
ὄταν
Ὁ
θα
πε

SISMANOGLIO
MEGARO

ΣΚΗΣΕΙΣ

κ.
υακή,
σου

ώσης,
θα εξακριβώσης.
(Δώριζα.)

φια;
χρυσάλλης.)

οι αποτελούν
αλέα της Περ-
γος, 2) Ίφον,
Αιγαίου, 4)
ου Αμερικής,
όλου.)

ητουμένον
σα, 3)
νήσος

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΛΟΓΟ

Την π. Δευτέρα μετέβην εις την εν Κουζ-γουντζουκίω οικίαν του 'Αετού.

Ο μικρός του αδελφός 'Επαμεινώνδας αγαπᾶ πάρα πολύ τὰ αστυνομικά έργα.

Έχει δέ, αν αγαπάτε, όλα σχεδόν τὰ τεύχη του «Νατ Πίνκερτων» και του «Νικ Κάρτερ».

Μόλις εκάθησα, ήλθε πλησίον μου και με τὰ εδειχνε, και σᾶς βεβαίω, ότι ήσαν καθαρώ-τερα και αυτών τών βιβλίων του.

Τόσον πολύ μ' επλήγωσεν, ὥστε τὰ ήρπασα και τὰ έρριπα εντός της θεομάστρας.

Ότε ο φίλος είδε τὸν τόμον του να καίε-ται, ήρχισε να κλαίη και να φωνάζη.

Ταχυδακτυλογραφικῶς του έγχειριζω εν δέμα. Τὸ ανοίγει και επί του δαπέδου σκορ-πίζονται τὰ 9 φυλλάδια του Παιδικου «'Ασ' Όλα».

Κατ' αρχᾶς μετ' απροθυμίᾳ τὰ παρατήρησι, ἀλλ' οτε του είπον να διαβάσῃ τὴν «Μικρὰν ἀποικίαν», με λέγει:

— Πολὺ σε παρακαλῶ, Κωνσταντίνε μου, με τὰ δίδεις;

— Ναί, του λέγω.

— Τότε τρέχει και μετ' ὀλίγον έρχεται, κο-μίζων τὰ δύο «Νικ Κάρτερ»: «Τὸ κόκκινο γάντι» και «Γραμμένο με τὸ αἷμα».

— Ρίψε κι' αυτὰ μέσ' στην σόμπα, με λέγει.

Εγὼ ήγνούμην, ἀλλ' αὐτὸς δὲν χάνει καιρὸν και τὰ φέρει εις τὴν θεομάστραν, ήτις ανέλαμψεν εκ δευτέρου. Κατόπιν μετέβη και ήρχισε να διαβάσῃ με χαρὰν τὸ Παι-δικὸν «'Ασ' Όλα».

ΚΑΝΤ. Γ. ΤΖΟΤΡΕΣ

Η ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ

Πόσα δῶρα ἀντηλλάγησαν και πάλιν αυ-τὰς τὰς ήμέρας και πόσα χρήματα εξωδεδούθη-σαν δι' αυτὰ τὰ ὠραία περιττὰ πράγματα!

Και όλα περιττὰ τὰ χρήσιμα δῶρα αυτὰς τὰς ήμέρας κἀνεις δὲν τὰ καταδέχεται, δὲν τὰ θέλει. Μικροὶ και μεγάλοι, ὅσοι ὄνειρομένομα δῶρα, τὰ θέλομεν να ήχουν κἀτι τὸ εκτακτον, κἀτι τὸ περιττόν τὸ σύνηθες δῶρον, τὸ χρή-σιμον, δὲν μᾶς εὐχαριστεῖ, μᾶς προσβάλλει.

Ενθυμουμαι ένα ὠραῖον διήγημα, ποὺ εδιάβασα κάπου. Μιᾶς πτωχῆς κόρης ή νουνᾶ τὴν Πρωτοχρονιά εκάμε λάθος και τὴς έστειλεν ένα διαμαντένιο δακτυλιδάκι, τὸ ὁποῖον προφείξε δι' ἄλλην βαπτιστικὴν τὴς πλουσίαν, ἐνῶ εις αυτὴν έστειλε κἀτι χρή-σιμον πράγμα διὰ τὴν πτωχὴν. Δὲν φαντά-ζεσθε τὴν χαρὰν τὴς πτωχῆς κόρης, ή ὁποία διὰ πρώτην φοράν εδέχετο ὡς δῶρον κἀτι ἀχρηστον, ἐξ αιτίας αυτου του λάθους.

Έγραψε δέ εις τὴν νουνᾶ τὴς ένα τόσον θερμὸν εὐχαριστήριον γραμματάκι, ὥστε εκείνη, ἐννοήσασα τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον προέβησεν τόσην εὐχαριστήσιν εις τὴν πτω-χὴν κόρην, δὲν εἰδὼμίσε να ἀποκαλύψῃ τὸ

λάθος τὴς. Μόνον εις τὴν πλουσίαν εξήγησε τὴν ὑπόθεσιν, διὰ να δικαιολογηθῇ διὰ τὴν προσβολήν, ποὺ τὴς εκάμε, με τὸ να τὴν σταίλῃ Πρωτοχρονιάτικο ένα τόσον χρήσιμον πράγμα!

Τὸ ἴδιον δὲν θὰ συνέβαινε και εις ήμᾶς, ἐαν οἱ γονεῖς μᾶς εδῶριζαν μιαν 'Αρι-θμητικὴν ή Γεωγραφίαν και ὄχι ἐν ὠραῖον χρυσόδετον εἰκονογραφημένον βιβλίον, ποὺ μόλις ἀξίζει να σκοτώνωμεν τὴν ὥραν μᾶς;

Θὰ εἴμεθα, βεβαίως, εὐτυχέστεροι με τὸ δεύτερον, ἔστω και περιττόν, ἀρκεῖ ποὺ θὰ ήτο ὠραῖον. Διότι ἀρκετὴν εὐτυχίαν αἰσθα-νόμεθα τὰς στιγμᾶς, ὅπου δὲν κάμομεν τίποτε χρήσιμον ή και ὅταν περιστοιχιζόμεθα ἀπὸ ὠραῖα και ἀσυνήθη πράγματα.

Όχι ἀδίκως οἱ γονεῖς μᾶς εξωδεδούουν κατ' αυτὰς τὰς ήμέρας μικρὰ ποσᾶ, διὰ να μᾶς δωρήσουν τὰ ὠραῖα αυτὰ περιττὰ, ἀφοὺ κατορθώνουν να μᾶς παρέχουν στιγμᾶς εὐ-τυχίας, ή ὁποία εἶναι τόσον χρήσιμος εις τὴν ζωὴν του ἀνθρώπου.

Έχουν και αυτὰ τὸν βαθμὸν τὴς χρησι-μότητός των.

ΑΒ. Γ. ΠΑΝΝΑΚΟΤΑΙΔΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΘΗΤΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ

5 Ιανουαρίου 1918.

«Αρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν»

Ότε Κλέων, ὁ βυρσοπώλης, ὡς λέων βρυ-χώμενος, ἐπὶ του βήματος ἀπετίφανε τὴν διορατικότητα των Ἀθηναίων πολιτῶν, παν-ταχόθεν χειροκροτεῖτο ὡς μέγας τὴς ἐποχῆς ἀνὴρ. Καὶ τῷ ὄντι, ήτο ὁ πρῶτος ζωγράφος Σκαρταίτας αἰμαλώτους!

Όλοι τότε ἐθορυβήθησαν. Πανταχόθεν ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ και ἔπαινοι. Ἄλλὰ πόσον ἀκριβᾶ ἐπλήρωσε τὴν τόσῃ τυχαίαν δόξαν του!

Ἡ ἀρχὴ ἀναδεικνύει τὸν ἄνδρα και οὐχί ή τύχη. Ἄλλος ήτο ὁ ζωγράφος τὸς Σκαρ-ταίτας, ἄλλος εἶχεν ἐπωφεληθῇ τὴν νίκην. Καὶ ήδη πρὸ των ὑψηλῶν τειχῶν τὴς πό-λεως, τρέμων εκ του φόβου, ήπόρει τί να πράξῃ. Ἐνακιστεύθη εαυτὸν εις τὴν τύχην, ἀλλ' αυτὴ ὑπῆρξε προδότις. Παρέταξε τόσον ἀθεξίως τὸν λαμπρὸν στρατόν του, ὥστε οὗτος ἐτράπη εις αἰσχροὴν φυγὴν. Αὐτὸς δὲ ἐφρονεῖσθη!

Εἰργάσθη ἐπὶ δεκαπενταετίαν ἐπιτυχῶς εις τὸ σχολεῖον. Παντοῦ τ' ἀριστεία. Σφριγηλός, λαικόν, θαρραλὸς και πλήρης ἐπιδῶν, έρχε-ται ὁ ἀπόφοιτος νέος εις τὴν κονίστραν τὴς κοινωνικῆς πάλης. Ὅποια ἀπογοητεύσις! Ἐργάζεται, κοπιᾶ, προσπαθεῖ, ἀλλὰ αἱ δυ-νάμεις του εἶναι ἀνεπαρκεῖς. Ἡ θέλησίς του καταθραύεται, βαθεῖα ἀπελπισία καταλαμβάνει αυτόν. Τί συνέβη; Ἐνόμισεν ὁ δυστυχῆς, ὅτι, ἐπαρχόμενος τὴς σχολῆς, θὰ ήτο κατηρ-τισμένος θαυμασία διὰ τὸν ἀγῶνα του βίου! Ἐπίστευσεν, ὅτι ήτο ἱκανὸς διὰ πάντα!

Ἡ ἀρχὴ εἶναι ὁ καθρέπτης τὴς ἐργασίας,

τὴς προσωπικῆς ἱκανότητος ἐνὸς ἐκάστου ἀν-θρώπου. Ἐκεῖ, ὡς μαργαρίται διαλάμπουν τὰ προτερήματα και αἱ ἀρεταὶ του ἀνδρός, ὡς και τὰ μειονεκτήματα αυτου. Οἱ ἔπαινοι, αἱ φανταστικαὶ ἀρεταί, οἱ πομπῶδεις και κομπορημονες λόγοι ἀποδεικνύονται πομφό-λυγες πρὸ αυτῆς. Ἄλλ' αυτὴ ἀναδεικνύει εις τὰ ὄμματα του ἀνθρώπου τὸν ἥσυχον και ἐργατικὸν ἄνδρα, ὅστις, μακρὰν του θορύβου και των κομπασμῶν, ἐργάζεται, σφυρηλατεῖ τὴν θέλησίν του, μορφώνει τὸν χαρακτήρα του, καθίσταται μέγας. Ἐν αυτῇ φαίνεται ή ἀξία ἐνὸς ἐκάστου.

Ο ὑπεραγαπῶν σε

ΕΥΡΥΘΙΑΝΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΑΠΗΤΟ ΜΟΥ «ΑΠ' ΟΛΑ»

«'Ασ' Όλα» μου, οἱ εὐχομαι να ήῃς και να ἀνθίζῃς, χαρὰ και γνώσις ὁ ἔλπος μᾶς μ' ἀγάπη να χαρίζῃς.

Ἐπίσης πάλιν ὁ εὐχομαι χρόνια καλλὰ να ζήσῃς, να λάμπῃς, να φεγγαβολῇς ὁ Ἀνατολὴ και Δόσι.

Σὲ εὐχομαι παρτοισινὰ ἀκλόνητο να εἶσαι, Δὸς εὐκλείδῃ και χαρὰ, ποτὲ να μὴ λυπήσαι.

Θεὸν ὁ ήλιος αὐτὸς κρατεῖται και δὲν πίπτει, και τὸς ἀκτινὸς του ὁ ήμᾶς τὰς φανοβόλους εἶναι, τόσον κ' ἐγὼ σε εὐχομαι, ἀγαπητό, να ζήσῃς, τιμὸς και πλοῦτη ἀμέτρητα εἶδη να ἀποκτήσῃς.

Ζήθῃ, ζήθῃ, ἀγαπητό μου, εἶη πολλὰ και εὐτυχῆ! τὴν εὐχὴν αυτὴν σοὶ δίδαι ή ἀσφᾶ μου ψυχὴ!

ΕΛΕΝΗ Θ. ΓΙΩΤΗ

ΠΑΤΗΡ ΠΡΟΣ ΥΙΟΝ

Ἡδὴ ἀπέρχεσαι μακρὰν τὴς πατρικῆς ἐστίας, εις τοὺς ἀγῶνας τὴς ζωῆς μόνος σου θὰ ριφθῇς: σὲ συνοδεύουν πλὴν εὐχαί εκ στοργικῆς καρδίας να ζήσῃς βίον ἐτιμον και να ἀναδειχθῇς.

Παρήλθεν ἀνεπιστραφετὴ ή τρυφερὰ νεότης: ήθῃ, νιέ μου, ἐφθασεν ή θρασεία τὴς ζωῆς: τὸ τέρας σου πρὸ ὀφθαλμῶν σοὶ συνιστᾶ ἐν πρώτοις να ἔχῃς πάντα, και ποτὲ ἀσκόπως μὴ χωρεῖς.

Ἐκ τὴς εὐθείας, τέκνον μου, ποτὲ μὴ παρεκκλίνῃς, εἰν' ή εὐθότης του ἀνδρός καθῆκον ἱερὸν: ἐάν τὴν ἀρετὴν ποθῇς και πρὸς ἐκείνην τείνῃς, ἔχει ἀσφαλιστῆτα και βέβαιε θαρρῶν.

Ἔσο, νιέ μου, φιλεργος, λιτός και οἰκονόμος, ἀν εις τὸν βίον σου ποθῇς ὁ ἀναδειχθῆς συντόμος: ποτὲ δὲ ἐν τῷ βίῳ σου να μὴ παραμελήσῃς ἐστίαν, τέκνον προσφιλέ, νέαν γὰ σχηματίσῃς.

Εἶναι του οἴκου ή ζωὴ γαλήνιος, ὠραία, γεννᾶ τὴν ἀφροσύνην, θερμαίνει τὸς καρδίας, γεννᾶ αἰσθήματα ἀγνᾶ, αἰσθήματα γενναία, ἀ-τυ ἐστίας, ἀνθρακός: στερρετ' εὐδαιμονίας.

Και ήδη: χαίρε ὑστάτον, τέκνον μου, σοὶ ἀφίνα και τὴν ὑστάτην μου θερμὴν παράκλησιν ἰπίσης, ήν ἀπὸ βίβλους τὴς ψυχῆς, τέκνον, σοὶ ἀπεστένω: να πάτριά σου ἔθιμα ἀγνᾶ να τὰ τηρήσῃς.

ΑΘΗΝΑ Σ. ΔΕΡΓΙΣ

σθη τὸ Παιδικὸν νὰ δημοσιεύη εἰς κάθε φύλλον του 10 καὶ ὄχι ὡς ἄλλοτε 5. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν νομίζω, ὅτι θὰ ἰκανοποιήσῃ τοὺς ἀναγνώστας του. Τί; μήπως θέλεις νὰ δημοσιεῦνται περισσότερα;

Ὁ Ἀεροπόρος στέλλει «ἓνα θερμὸν ἀσπασμὸν πρὸς ὅλους τοὺς συνεργάτας τοῦ ‘Απ’ Όλα», ἐκφράζει ἐπὶ πλέον τὴν χαρὰν του, διότι ἠῤῥησεν ὁ ἀριθμὸς τῶν δημοσιευομένων ἀσκήσεων καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν του μετὰ τὴν «Μικρὰν Ἀποικίαν» ὅσον ἀφορᾷ τὰ φύλλα, ποῦ ζητεῖς, 3ον Παιδικὸν ἔχομεν, ἀλλὰ τὸ 1ον μᾶς ἐξηγητήθη τελείως. Δὲν εἶδες, ὅτι ζητοῦμεν νὰ τὸ ἀγοράσωμεν καὶ ἡμεῖς;

Τὸ Κῦμα τοῦ Βοσπόρου μεταξὺ ἄλλων ἐνθουσιωδῶν γράφει: «Νομίζω, πῶς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκφράσω καὶ πάλιν τὰ αἰσθήματα, τὰ ὅποια τρέφω πρὸς σέ, διότι καὶ ἐκατὸ σελίδα ἀκόμη ἀνεῖραρον, πάλιν δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ τὸ κατωρθώσω. Οὐδεὶς ποτε δύναται καὶ οὔτε θὰ δυνηθῆ νὰ με πείσῃ, ὅτι ὑπάρχει πλέον εὐχάριστον καὶ ὠφέλιμον περιοδικὸν ἀπὸ σέ». Εἰς τόσον χεῖμαρρον αἰσθημάτων ἀρκεῖ, ἀρὰ γε, ἐν εὐχαριστῶ;

Προτιμῶ μόνον Ἐρημίτι· διατί τάχα θέλεις νὰ εἶσαι καὶ μελαγχολικὴ; Εἶσαι πολὺ νέα ἀκόμη· μὴ ἀφίνης τὴν μελαγχολίαν, ἔστω καὶ μετὰ τὸ ὄνομα τῆς, νὰ κυριεύῃ τὴν ψυχὴν σου. Ἡ ἡλικία σου εἶναι ἡλικία χαρᾶς. Ἄφησ τὴν μελαγχολίαν, θὰ ἔλθῃ μόνη τῆς.

Πῶς ὄχι, Ἀερναῖα; φρονεῖς, ὅτι ὅσον ἀπειράριθμοι καὶ ἐν εἶναι οἱ φίλοι μου, ὅτι εἴμπορῶ νὰ σὲ ἀποκλείσω; Πολὺ εὐχαρίστως σὲ δέχομαι καὶ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου.

Ὁ Ἀλέξανδρος Σιδεράς καὶ μερικοὶ ἄλλοι φίλοι του γράφουν δύο ἐκτενεῖς ἐπιστολάς, διὰ νὰ μᾶς καταγγείλουν, ὅτι μερικαὶ ἀποστελλόμενα εἰς τὸ Παιδικὸν ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας Πνευματικαὶ ἀσκήσεις δὲν εἶναι πρωτοτυποὶ, ἀλλὰ δημοσιευμέναι προηγουμένως, καὶ δὴ εἰς αὐτὸ τὸ ‘Απ’ Όλα», ὅταν τοῦτο πρὸ ἐτῶν ἐδημοσίευσεν τοιαύτας. Συμφωνῶ πληρέστατα μετὰ ὅσα μᾶς γράφουν οἱ φίλοι μας αὐτοί. Βεβαίως, ὁ σκοπὸς τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων δὲν εἶναι ἄλλος τις, παρὰ νὰ δεῦν τὸ πνεῦμα εἰς εὐρεσίαν εὐφρανῶν συνδυασμῶν μεταξὺ τῶν λέξεων καὶ τῶν ἀριθμῶν. Ὅταν ἀναγράφονται, τί σημασίαν ἔχουν; Προσβάλλουν ἐκείνους, ποῦ τὰς ἀποστέλλουν. Ἐφιστῶ λοιπὸν τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Παιδικοῦ καὶ τοὺς συμβαίω νὰ μὴ ἀντιγράψουν τὰς ἀσκήσεις τῶν, ἀλλὰ νὰ τὰς δημιουργήσῃ, διότι, ἂν ἀνακαλυφθῆ, ὅτι συμβαίνει κατὰ παρόμοιον—καὶ θὰ μετὰ τὸ πληροφορήσῃ ἀμέσως οἱ φίλοι μου—θὰ ἀποκλείσω ἀπὸ τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς τὸν ἀποστολέα καὶ θὰ δημοσιεύσω τὸ ὄνομά του.

Ἀγγέλλω ὡς ἐγκριθέντα ἔργα: «Ἐκαστος εἶναι ἀξίος τῆς τύχης του» Σ. Χρυσομάλλης, «Τὰ λευκὰ πανία» Κυβέλης Π. Σαρόγλου, «Ἡ μητέρα» Θεοφάνους Π., «Ὁ μικρὸς λαίμαργος» Μαρίας Τριανταφυλλίδου, «Ἐργασία, ἀργία» Ἰουλίας Δουλά, «Ἡ κακία τιμωρομένη» Μαρίας Τσινικιόζογλου, «Σκέψεις» Νικολάου Ψάθης, «Τὸ τριαντάφυλλο» Φοίβης.

ΕΙΡΗΝΗ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Ζ'

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Παρεκλήθημεν ἀπὸ πολλοὺς ἀναγνώστας τοῦ Παιδικοῦ, οἱ ὅποιοι δὲν ἐπρόλαβον νὰ στείλουν τὰς λύσεις τῶν ἐγκαίρως, ὅπως ἀναβάλαμεν τὴν δημοσίευσιν τῶν λύσεων τοῦ Ζ' Διαγωνισμοῦ. Δεχόμεθα τὴν παράκλησίν των καὶ δηλώνομεν, ὅτι θύνανται νὰ μᾶς ἀποστείλωσι τὰς λύσεις τῶν μέχρι τῆς προσεχοῦς Τρίτης τὸ ἑσπέρας, τὸ βραδύτερον.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Αἱ Διευθύνσεις τῶν σχολῶν, ἀνταποκρινόμεναι εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ ‘Απ’ Όλα», ἀπέστειλαν τοὺς μαθητὰς, τοὺς ὁποίους ἐξήτησεν, ἐφωδιασμένους διὰ τῶν καταιλλήλων πιστοποιητικῶν. Ἡ διανομὴ ἐγένετο κατὰ τὸ σῦστημα, τὸ ὁποῖον προδιεγράψαμεν, ὡς ἑξῆς:

Α' κατάλογος διανομῆς.

Table with 2 columns: School Name and Amount. Includes entries like 'Εὐαγγελίου Πύργου', 'Αστική σχολὴν Ἀρρένων Ἀγ. Κωνσταντίνου Πύργου', etc.

ΤΟ ΠΡῪΣΧΗ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀποστολαὶ εἰς τὸ ‘Απ’ Όλα».

Κατάλογος Α'.

Table with 2 columns: Donor Name and Amount. Includes entries like 'Όλγα Κ. Τσέρμη', 'Αλέξ. Βεγλερής', 'Τιτίνα Γ. Πάπη', etc.

Ἐλάβομεν, Ἀροσοῦλα, τὰ ποιήματα καὶ τὰ Παιδικὰ πνεύματα ποῦ ἔστειλες. Ἀλλὰ τί εἶπομεν; διατί δὲν τὰ γράφεις χωριστά; δὲν ξεύρεις, ὅτι τὸ καθένα πρέπει νὰ χωρίζεται εἰς τὰ εἶδη του; πῶς θέλεις νὰ κόψωμεν τὸ φύλλον τοῦ χάρτου ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον γράφεις τόσα πράγματα;

Ὁ Γέρος τοῦ Μωρηᾶ φρονεῖ, ὅτι ἡ παιδικὴ ἐορτή, τὴν ὁποῖαν μᾶς προτείνουν καὶ μερικοὶ ἀναγνώσταί μας, πρέπει νὰ ἐπιστευθῆ. Ἐχεις δίκαιον, φίλε μου, ἀλλὰ ἀναμένομεν κατὰ πόσον οἱ διδάσκαλοι καὶ αἱ διδασκάλισσαι θὰ ἔχουν τὴν καλοσύνην νὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς.

Δέχομαι καὶ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου, Κωνσταντινουπολίτις, με ἀλλαγὴν μόνον τοῦ γένους καὶ τῆς ὀρθογραφίας. Πῶς; θέλεις νὰ φαίνεσαι ἀγόρι, ἐνῶ δὲν εἶσαι; πρέπει, φίλε μου, νὰ ἔχῃς τὴν αὐταρέσκειαν τοῦ φύλου σου.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν ποτικῶν διαβιβάζει εὐχὰς ὑπὲρ ἀναρρώσεως εἰς τὴν Πικραμένην καρδούλαν καὶ συμβουλεύει τὸν φίλον του Χ. Γ. νὰ μὴ ἀσχολῆται μετὰ μεταφράσεις.

Εὐχαριστῶ τὴν Ἐλένη Θ. Γιώτη διὰ τὸ γράμμα τῆς μετὰ τὰς εὐχὰς τῆς καὶ μετὰ τὰ τρυφερά τῆς αἰσθήματα διὰ τὸ Παιδικὸν· δέχομαι πολὺ εὐχαρίστως καὶ τὰς ἀδελφὰς σου καὶ ἐγκρίνω τὰ ψευδώνυμά των.

Ἡ Μικρὰ χρυσομάλλης ὄνο μᾶζει τὸ Παιδικὸν μοναδικὴν τῆς Κυριακῆς τῆς διασκέδασιν· σὲ εὐχαριστῶ, καλὴ μου φίλη, καὶ νὰ εἶσαι βεβαία, ὅτι μετὰ τὸ ἐνδιαφέρον θὰ διαβάζω τὰ γράμματα, ποῦ θὰ με στέλλῃς.

Εὐχαριστῶ τὴν Ἀντιγόνη Δημοπούλου διὰ τὸ κομψὸν καὶ καλλιτεχνικὸν δελτάριον, ποῦ μᾶς ἔστειλε καὶ διὰ τὰς εὐχὰς τῆς.

Καὶ τὸν Δαφνοσιεφῆ ἐπίσης εὐχαριστῶ, ποῦ μ' ἐνθυμήθη ἀπὸ τὴν ἐπαρχιακὴν πόλιν, ὅπου μένει.

Ὁ Κουκουρικὸς μᾶς αὐτοσυσταίνεται. Εἶναι πολὺ πρακτικὸν πρᾶγμα αὐτό. Δέχομαι τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ ἀναμένω νὰ διαβάσω τί θὰ μᾶς στείλῃς.

Ὁ Ναύτης τοῦ Ἀγαίου παραπονεῖται, διότι... εἶναι ἀγόρι καὶ ὄχι κορίτσι, διὰ νὰ προτιμᾶται. Ὁχι, φίλε μου, μὴ νομίσης, ὅτι γίνεται κάμμία προτιμῆσις μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν μας. Ὅλους τοὺς ἀγαπῶμεν καὶ ὅλους προσπαθοῦμεν νὰ ἰκανοποιήσωμεν. Προτείνει τὸ Παιδικὸν νὰ ἐκδίδεται δωδεκάσέλιδον διὰ νὰ ἐπαρκῆ. Πλὴν νομίζεις, ὅτι τοῦτο εἶναι εὐκόλον τώρα; Διαβιβάζω τοὺς χαιρετισμοὺς του εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν ποτικῶν καὶ τὸν Κουκουρικόν.

Δέχομαι τὴν μετωνομασίαν σου καὶ θὰ σὲ ὀνομάζω πλέον Ἀργιολούλουδο, διότι τὸ πρῶτόν σου ψευδώνυμον συνδέεται μετὰ κάποιον ἄλλο καὶ ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ σύγχυσις.

Ὁ Ν. Δανουλάκης ὀνομάζει τὸ Παιδικὸν «ἐλκυστικὸν, μαγικὸν καὶ ὠφέλιμον». Τὸν εὐχαριστῶ δι' αὐτὰ του τὰ αἰσθήματα καὶ τὸν ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐγὼ τὴν σύστασιν τοῦ ἀδελφοῦ του: Νὰ μὴ εἶναι ἀνυπόμονος καὶ νὰ μὴ ἀτελεῖται.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Παυλίτης εὐχεται εἰς τὸ Παιδικὸν «χρόνια πολλὰ καὶ νὰ διαδοθῆ παντοῦ, εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ νὰ φωτίσῃ καὶ εὐχαριστήσῃ ὅλα τὰ παιδιὰ». Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς σου. Τὰ ἔργα σου θὰ ληφθῶν ὑπ' ὄψιν.

Χαίρω πολὺ, Ἐλεὺ Νίκη, ὅτι τὸ Παιδικὸν κατῳρθώσῃ νὰ σὲ τέρπῃ καὶ νὰ σὲ συντροφεύῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας σου. Τὸ ἔργον σου θὰ ἀναγνωσθῆ καὶ θὰ σοῦ γράψω. Σὲ εὐχομαι περαστικά.

Εἰς τὸν Μωρφέα, ὁ ὁποῖος μετὰ γράφει, ὅτι ἔχει ἐκτενὴν πραγματείαν περὶ προσκόπων, ἀπαντῶ, ὅτι εὐχαρίστως θὰ τὴν δεχθῶμεν καὶ θὰ τὴν ἀναγνώσωμεν. Βεβαίως ἡ ἔκτασις τῆς δὲν θὰ μᾶς ἐπατρέψῃ τὴν δημοσίευσιν τῆς εἰς τὴν σελίδα τῆς συνεργασίας, εἰμὴ κατὰ τεμάχια. Σημειώσέ μου καὶ ποῖα βιβλία εἶχες ὑπ' ὄψιν· εἰς τὰς σχετικὰς μελέτας σου.

Ἐκλέγω ὡς ψευδώνυμόν σου τὸ Μαγευμένο ἀκρογιάλι, ὄχι διότι τὸ ἄλλο δὲν εἶναι καλόν, ἀλλὰ διότι αὐτὸ εἶναι προτιμότερον. Ὁ πατέρας σου ξεύρει τὸν λόγον.

Ἐχομεν, Βόρειον εἶλας, τόσῃν μεγάλῃν σωρείαν ἀποστολῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων, ὥστε ἡμετερά-